

(1) למה ללא "הויז" - לפנים גלגל גלגל
 זכור, פרה, הויז
 (2) $\frac{מחצית}{ג'} : \text{לפ} = 430 = \text{פ'פ' יסוד עולם}$

(3) בבב' אגור : ה' - ה' (קמט) ז' (לנה ילנה)

קמט : כלפינו ילנה עולם זכור, הנה צפונה רבה גדולה.
 ← גמרא וכו' גמרא : צפונים משמך זכור א פני הים.
 מרוב הפה הו' נחמק' א"ל גמרא, עז לפי נחמק'
 נאולג מן הארץ וצפונים בארץ.
 אלא"כ, נעש אדם נס גשמה הפלגאווה, לפי שלמאווה
 גדולה עז לפי' כוח לפי 4 אומר בין כל אחר ואלז
 לפי יבא שומע אחר ויצויו לפי אחר ו'גמ'ל.

(4) כוכבי (ממשני)

סנהדרין ז', א.

אך לאב אכב
 נאר אכב ירגל
 זכור אכביר ומלא ימין
 זכור קטן נגב עם.

(5) גמלים יום ג'
 (6) ממש - פלג - פלגיה הג'כון
 (7) ג"ר משכן - גמרא - ארמאב

ללמד - פני גרומה (משנים)

דפי

1) שגור פלא "אוי (!)

2) מנציג : א' / מ

$$\sqrt{430} = 433 \text{ יס' / א'}$$

3) פרקי אגור : קה"ת (ה"ה) — כ"ג ילמ"ד (ה"ז)

- ס'רוש - קונים : השג"ח / גב"ח
- כ"ג, ילמ"ד ר"ח
- ר"ח א"ט ↔ ר"ח

4) סנהדרין - נס

5) גב"ח - י"ח

6) אצ"ח המ"ח : גרומה :

א"ח - אפר"ח, אב"ח, א"ח

א"ח - ק"ח

א"ח - א"ח : א"ח, א"ח, א"ח

7) כ"ח א"ח ↔ א"ח

מאורכים

(5) - יום הולדתו ובטירת של משם בנה ע"ה
- יום הכבוד למלך צה"ל אלז מקום קבורתם לא נוצר

(6) - גלגל ארמ"א (1881) נולד אפרים הכהן, אלוף הבוטנ'קה
הצבאי - הקים מוזיאון בוא"ק באשון בארץ - וי"א
אלמו, אנה, פ"ח מוזיאון צמח' בתוך והתאחד

(7) - נצורה אנה - גלגל המהפכה שלין ג"ר שמא' ע"ה האל

(8) - צה"ל הק"ד לא"ה (מש"ט) אה"ל ג"ה אה צמ' המצ"ה

(9) - יום ג-ה' לצכר הצבואה של ג-ה' ע"י 'וס'
ארום צור וחקר'ו (ארמ"א - 1921)

(10) - יום אוקט מקצב הורצוס של"ו אמרו מפ"ל:
= מ' שלמא באה ג"ן הורצוס לא ראה ג"ן באה מ"ו -

(11) - יום נ' קנור: לצכר נצחון של יפוצה המכ"י אה נ' קנור
- אנה אמה: י"ק כנס אה כל פ"הוצ'ים פנמ"א'ם גלנס
1311 א"י ... א"י אנה ונצרות אצמ כן -- אמה צ/כ

מדת חולצ על הפסוקים:

= ואלג בריתם ... מן הקצב אל הקצה = (כו', 26 - 28)

לדו שניאין שנטע אגרות בגאר-לבע ... כשצברו
ישלאל גים סוף ירבו מלאכים מן הירקיע וקצרו נילין הלה,
וניאין אורו לים סוף בתקום שבו צברו ישלאל וניה קורן
וצף אל המים, ונימלאים פיו מכרצים ואומרים: לכו נילין
שנטע אגרות אג'נו בגאר-לבע, ונתר צילן צרך אגרות
גבילנו לפני הלי"ה.

ואז יקרו ישלאל נילין ונקאלו עמם. וצילן אורו הכבוד:
= ונקרו התיכון ... אל הקצה =

ונקרא בריו כיון שהיה צומח תקורה שנותנים בצלמור
מצב אל צב אסורו. כן על נילין נכה בריו באמצע
בפנים קרלי המשכן. וניה אנוך סד אמה. ונצלה נס בבית
לגלגה שהק'מו המשכן היה מסומב כנול ~~סבי~~ סבי
בפנים הקרשים, וניה מתקם מצב אל צב. וכשפרקו
המשכן היה מסתף וצומח על נילין כמתק. בטאון שפוא
מצמו היה אלג הפעולה הן בסירה והן בשמיה ...

- מצרל גנותיה: אל' שט"ו

ליום ג': היום יום שלישי בשבת, שבו היה הלויים אומרים בבית המקדש:

הלים סב
מִזְמוֹר לְאַסָּף, אֱלֹהִים נֹצֵב בַּעֲדַת אֵל, בְּקֶרֶב אֱלֹהִים
יִשְׁפֹּט: עַד מָתִי תִשְׁפֹּטוּ עוֹל וּפְנֵי רָשָׁעִים תִּשְׂאוּ, סֵלָה:
שִׁפְטוּ דָל וְיִתּוֹם, עֲנֵי וְרֵשׁ הַצְּדִיקוֹ: פִּלְטוּ דָל וְאֶבְיוֹן, מִיַּד
רָשָׁעִים הַצִּילוֹ: לֹא יִדְעוּ וְלֹא יִבִּינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלְכוּ,
יִמוּטוּ כָּל מוֹסְדֵי אֶרֶץ: אֲנִי אֶמְרָתִי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן

כְּלַכֶּם: אַכֵּן כְּאָדָם תְּמוֹתוֹן וּכְאֶחָד הַשָּׁרִים תִּפְלוּ: קוּמָה
אֱלֹהִים, שִׁפְטָה הָאָרֶץ, כִּי אַתָּה תִּנְחַל בְּכָל הַגּוֹיִם:

(וממשיכים לומר "הרשיענו" בעמוד 91)

ירכתי - צלע. צד. מלך רב - מלך גדול. בארמנותיה - (של ציון).
למשגב - למחסה. נחפזו - מיהרו (לברוח). חיל - רעד. דמינו - חשבנו.
למען משפטיך - (שעשית לאויבינו). שיתו - שימו. לחילה - לחומתה. פסגו
ארמנותיה - הבקיעו לכם דרך בין ארמנותיה. על-מות - לעולם.
בקרב אלהים - בקרב דיינים. תשפטו עול - תשפטו שלא בצדק. שפטו -
ריבו ריבם. פלטו - הצילו. לא ידעו - (לשפוט צדק). בחשכה - (בלי לראות
צדק וחסד). ימוטו כל מוסדי ארץ - (לכן) יתמוטטו יסודות החברה.

כאדם - (שפל, בנגוד לעליון). השרים - (שירדו מגדולתם). כי אתה תנחל
בכל הגוים - כל העמים הם נחלתך לעולם (אם אתה תשפוט אותם בצדק לא
יתמוטטו מוסדי הארץ).

ס"ד

① פירוש המילים על א"ס ע'

← גפ"ז אמ' ילמ' ← עוסף' צור
← גפ"ז הארץ ← ק"מ' אק"ו
← ק"מ' ב"ר ← ע"ב' צ"ב (שלמ"מ) ק"מ

א"מ"כ

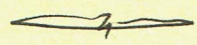
← ק"מ' ב"ר א"מ"א'
← גפ"ז א"מ"א' ב"ר א"מ"א' / א"מ"כ

② פירוש א"מ"א' ב"ר

התאגדות של פועלים בקרב חקלאי המלך :

כ"ג

זכר, כסף, נאמל
 גבול, ארמון, גולדמן
 על, ~~ש~~ זכר
 זכר, ארמון, ארמון
 זכר, ארמון
 זכר, ארמון
 זכר, ארמון
 זכר, ארמון
 זכר, ארמון

הצגות 130

נכח + ט"ו
 חצר המלך

יריד
 קרל
 ארמון
 ארמון
 ארמון

ארמון
 ארמון
 ארמון
 ארמון
 ארמון

אז יפסוק "כח" אלף' אנוהו" מפרש גלמ"ה

אונקלוס תרגום: "בין אלף' ואבני' ליה מקבל"

לוח'ים: מה הוא בן' יסוף לקבל אז עכשם צוקא
דפ"ן את בנ"ה גר המקבל? אלא שכל' קבו' געבול-
הלם היא למצוא מ"ז גלמ' העדוורה זיכ"ם זלמ'
את העדוורה בקרבן' ואל' יל למשול' שיתמן שלוב'
'לכ"ח את כמז' הנהגלוה.

למ' בן' יסוף, גלמ' קר'וד ים סוף, חפצו להנהגלו
הנפלאה שלה זכו - כמו לשבא: כהנה שמה אז הם
מה שלא ראה ימצאו בן גול' - תמשך ליהוא' את
זיכ"ם ים גמ'ר'. ולכן, באונה שלה קבלו אז עכשם
לקנוה גמ'ר' גר מקבל לגו א"כ תהי' הנהגלו מלו'ה
לל הנהגלו ג' ומלם ילאו רוח הקובל.

באר נא לי בעת את טענותיך נגד תקראים, - כי אני רואה אותם משתדלים בעבודת ה' יותר מן הרבנים, וטענותיהם גראות מכריעות יותר ומתאימות יותר לפשוטם של פסוקי התורה.

(כג) אמר החבר:

הלא אמרתי לך מראש כי ההתחכמות, שקול הדעת והסברה בתורה אינם מוליקים אל רצון האלוהי, - כי אם אין הדבר כן, הרי מאמיני השניות ומאמיני קדמות העולם ובעלי האמונה ברוחות הכוכבים, והמתבודדים בקהרים, והשורפים בגיהם באש כקרבן לאלהים, - כלם משתדלים להניע למרבת אלהים! אולם כבר אמרתי כי אין להתקרב אל האלוהי כי אם על ידי מצוות האלוהי בעצמו, כי הוא ית' לבדו יודע שעורן ומנותן וממנו ומקומן וכל הקשור בחיבים האלה, אשר רק בהשלמת כלם נרצה האדם לפני האלוהי וידבק בענין האלוהי, - כמו שהיה הדבר במעשה המשכן, אשר בכל אחת ממלאכותיו (וישש בצלאל את הארון, וישש כפרתו, וישש יריעתו) נאמר: 'כאשר צוה ה' את משה' - רצונו

1 ע' למעלה א, עט. 2 ע' שם א, צח. 3 שב. 4 שמות לו, א. 5 שם ש, ו. 6 שם, יד.

מ א מ ר ש ל י ש י, כג קכא

לומר: בלא תוספת ובלא מגרעת, - אם כי אין בכל המלאכות ההן אף אחת שתהיה מחייבת לפי שכלנו וסברתנו, - וכן נאמר שם בסוף הספרי: "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה - כאשר צוה ה' בן עשו, ויברך אתם משה". וכאשר בלתי כל המלאכה שכינה שם ה' שכינה, הואיל והשלמו שני הענינים שהם צמודי התורה; האחד - כי התורה באה מעם האלוהי, והשני - כי נתקבלה בלב שלם מאת כל העדה, - כי אכן הוקם ה' משכן במצות האלוהי, ומעשה המשכן נעשה בתכלית החריצות והרצון על ידי כל הקהל, כמה שנאמר: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי", לכן נתחבב תכלית חייב גם שכן ה' שכינה בחוכם, כמה שנאמר: "ושכנתי בתוכם".

וכבר משלתי לך משל יצירת הצמח ובעל החיים ואמרת כי אשר יבדל בו צמח מתברו או בעל חיים מתברו אינו יסוד מן היסודות, כי אם הצורה, שהיא פעלה מפעלות האלוהי שהפילו סופים קוראים להן טבע. אמת הדבר כי היסודות מכינים את מיני החמר לקבל את הפעלה ההיא לפי מנת החם והקר, הלחות והיבש אשר בהם, ולפי זה יהיה האחד מהם לתמר והשני לגפן, האחד לוסס והשני לארזה; אולם המנוח ההן אין אנו יכולים לשערן כי אלו זכלנו לשערן היינו יכולים ליצר דם וחלב, למשל, ותרע, מתוך לחיות שהיינו משערים את הרבבותן, עד כי היינו יכולים לברא בעלי חיים שתשרה בהם רוח החיים, או היינו יכולים ליצר מתוך דברים שאינם בכלל מונות, בשעורנו את החם ואת הקר, ואת הלחות ואת היבש שלהם, דבר מה שצמד במקום הלחם, - ביחוד אלו ידענו את יחסי הגלגלים זה לזה ואת פעלותיהם, המסיעות, לדברי החונים בכוכבים, להלדת כל מה שירצו כי יולד בעולם הזה. אולם אנו ראינו בכלונם של כל האנשים מבעלי האלכימיה ומשביעי רוחות הכוכבים שנסו ללכת באחת הדרכים האלה, ואל תקשה עלי ממה שבני אדם יכולים ליצר בעלי חיים, כגון דבורים, מבשר הבהמה, ויתושים מן הנין, כי דבר זה אינו פרי חשבונם וידיעותיהם, כי אם פרי נסיונם שמצאוהו דרך עשותם במלאכה, - כך מצאו שמונו בני

1 שמות לט, מג. 2 שם כה, ב. 3 שם שם, ח. 4 למעלה א, עט. 5 השי' להלן כ"י, נג.

ס פ ר הכוורי קכב

אדם יולד הולד, אם כי חלק האדם בזה אינו אלא הנחת הנרע בקרקע המוכנה לקבלו ולסיע לגדולו, לא פן שעור המנוח הראויות לקבל את הצורה האנושית, - זה אינו כי אם בידי היצר, וכן שעור המעשים שהאמה הסתיה צריכה לעשותם למען יחול בה הענין האלוהי אינו כי אם בידי האלוהי, - ואת השעור והערך הזה אין ללמד כי אם מפיו, ואין להתחכם נגד דבר האלוהי, כמה שנאמר: "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'", מה היא אפוא המתבולה, בה עלינו לאחז, לפי דעתך, למען נדמה לאבותינו ולא נחפסם גם אנו כנגד התורה?